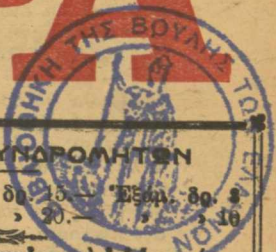

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920. - ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 60

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

Επιστολαί και επιταγαί απ' εσθείας
προς την Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρα. 25 Ἐξωτ. 30. 3

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Γίνονται δεκταί και συνδρομαί δι' ὠρισμένον
ἀριθμὸν φύλλον, καθοριζόμενον
ἀπὸ τῶν ἐγγραφομένων

— ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ —

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝΑ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Ἡ ὠραία Μάσυκα

ἡ ἥρωϊς τοῦ νέου μυθιστορηματός μας
"Ἡ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ",
ποῦ ἀρχίζει ἡ δημοσίευσίς του ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ
φύλλον. Διαβάστε το, χαρῆτε το ὅλοι.

Παράπονα-παράπονα-παράπονα! Όλοι οι φίλοι μου αναγνώσται μου ερωτήθηκαν με άπειλητικές διαθέσεις...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Με ρόμπαν του σπιτιού, με τα μαλλιά εις ψηλόν κότσον, από τας όκτω ή όρα τό πρωτό...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Λεμβάνο την τιμήν ειπέναι ύμν' ότι ειμί έμβλόξ καθότι πεπερασθείς διαμπάξ...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

ΓΙουτί τί θά διαβάζομεν εις τας έφημερίδας, διαν, με τό καλό, αλ γυναικες αποκηθούν τό δικαίωμα του εκλέγειν η και εκλέγεσθαι...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Είμεθα όλοι στό σπήνι του Ντυβάρ έκεινο τό βράδυ. Μιά καλή και εύχάριστος παρέα, απ' εκείνες τής ανοικτές παρής που μπορεί κανείς να μιλήσει έλευθερά!

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Περδίκω μ' π'λί μ' Τού λιένι τά πουλάκια μέσα στά πέφματα, θά άβηρη κ' ή Ρερδίκω μ'...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Τώρα που νέο πάλι τό κράτος δάνειο κάνει έσωτερικό, με δμολογίες λαχειοφόρους και τόκο πέντε τοις εκατό, κανένα δάνειο και σύ, μικρούλα, δέν θά μου κάνης έρωτικό, να μου εκδόσης δμολογίες απ' τής καρδιάς σου τό έσωτερικό!

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

Από τριών ημερών που η Μελανία, η παλαιά υπηρέτρια, έφυγε, η Μαντώ μεταπίπτει εις διαφόρους καυσασίες...

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Μάνας καϊμός

Τού Γκν ντέ Μουσασσάν

—Πρό ξε μηνών, είν' ο δικηγόρος, μ' εκάλεσαν στο σπίτι μιάς έτοιμοδιδάτου...

—Κύριε, μου είπε μόλις κάθησα, ίδου ή διαθήκη μου...

—Με παρσκάλασε να την βοηθήσω ν' άναση-καθηή λιγάκι στο κρεβάτι για να μπορέ ή να μιλή εύκολότερα...

—Είστε ο πρώτος, είπε, που διηγούμαι την φοιτηή μου Ιστορία...

—Ακούστε: Πριν παντρευθώ, είχα αγαπήσει έναν νέον, άλλ' ή οικογένειά μου δεν τόν θέλησε γιατί ήταν φτωχός...

—Μόνον αυτόν είχα στον κόσμο... Οί γονεϊέ μου είχαν βραδάνει...

—Όταν ξαναείπωσα τόν εαυτό μου, έπειτ' από μακρά άρρωστέια, είδα πλάι μου μόνο τόν φίλο μου...

—Γιατί σου ένομιούνταν να τέξ χάρις... Ε, φυσικά! 'Αλλ' όταν πιά και την άλλη και την παράλλη μέρα...

—Νά του τ' άπτες όλ' αυτά. Νά του επαναλάβετε επί λέξει τα τελευταία μου λόγια:

—Παιδί μου, αγαπημένο μου παιδί! Μην είσαι, παιδί μου τόσο σκληρό στα φτωχά πλάσματα...

—Και με τρεμουλιάστη φωνή προσέθεσε: —Μπορείτε άκόμα κύριε να τού πείτε, ότι δεν τόν ξαναείδα πιά από τότε τόν άλλον...

—Και τού άφήστε με σ' παρακαλώ να πεθάνω. Θέλω μόνον μου να πεθάνω άρου κανείς τους δεν είνε γύρω μου...

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τώρα

Τού Μιλτ. Μαλακάση

Τά μάτια μου θαμπώθηκαν σ' ένα μεγάλο φώς, και μέθοσε μόν' εδωδιά πλημύρα την ψυχή μου...

Φαρμάκι τ'ό μικρό νερό και πίκρα τ'ο φαγι, κι άκόμα πιο πικρότερα τ' άνασινάματά μου...

Και τώρα πού με μάγευεν ένα μεγάλο φώς, στήν άγια θύρα σ' άνοιξε για μέ τού Παραδείσου...

—Σι να μη μ' έβριθαν ή μιά, έκεί που δεν είχα καμμία έπισσα και δούτερη...

—Περιμένα μ' άγωνία, έτρεμα στον παραμικρότερο κρότο, μ' έπιαν ένας φόβος, δεν έξερω τί φόβος στο παραμικρότερο τρέξιμο...

—Κατά τ'ά μεσάνυχτα έκείνος μουστειλε ένα μπαλιετιάκι...

—Γύρισε; Δεν τόν βρήκα. Φίμαι μάτο. Δεν θέλω ν' άνευθώ αυτήν την ώρα...

—Τού έγραψα με μολύβι στο ίδιο τ'ο χαρτί: "Όχι, δεν γύρισε. Πρέπει έξάπαντος να τόν βρήτε!"

—Κ' έπεσα πάλι στο κáδιμου. Μουόχουνταν σάν τρέλλα. "Ήθελα να φρονέσω, να σούλιξώ, να κωλισθώ καταγής..."

—Όταν σου ένομιούνταν να τέξ χάρις... Ε, φυσικά! 'Αλλ' όταν πιά και την άλλη και την παράλλη μέρα...

—Νά του τ' άπτες όλ' αυτά. Νά του επαναλάβετε επί λέξει τα τελευταία μου λόγια:

—Παιδί μου, αγαπημένο μου παιδί! Μην είσαι, παιδί μου τόσο σκληρό στα φτωχά πλάσματα...

—Και με τρεμουλιάστη φωνή προσέθεσε: —Μπορείτε άκόμα κύριε να τού πείτε, ότι δεν τόν ξαναείδα πιά από τότε τόν άλλον...

—Και τού άφήστε με σ' παρακαλώ να πεθάνω. Θέλω μόνον μου να πεθάνω άρου κανείς τους δεν είνε γύρω μου...

—Ακόμα ψάγων, είν' ο δικηγόρος. Στάθηκε άδύνατο να τόν βρω. Σκεφθήτε, ότι θέλετε σεις. Εγώ τόν θεωρώ έγκληματία...

—Νά τ' άπτες όλ' αυτά. Νά τ' επαναλάβετε επί λέξει τα τελευταία μου λόγια:

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Αίνιγμα

Τού 'Αρσάκη Τσομπανιάν

Μιά κόρη στην ψυχή μου μάταια άγωνίζεται να ξαναφέρει πίσω κάποιες στιγμές που ξεχασθήκαν...

Κ' ή μητέρα της, νομίζουσα ότι δεν ήκουσε καλά, έρωτησε: —Τί είνε, παιδί μου;

—'Αλλ' είνε την έρωτησή της καμμία άπίντρισι. 'Α Μάσιγκα, όρθη είνε τ'ο πρώτο-θυρον, άκούαπτε στο μέτωπόν της...

—'Αλλ' είνε την έρωτησή της καμμία άπίντρισι. 'Α Μάσιγκα, όρθη είνε τ'ο πρώτο-θυρον, άκούαπτε στο μέτωπόν της...

—Κ' ή βέβαια, έτσι θα γίνη εις πέσιμα όλων τών θεωριών σας, που έπειδή βρεθήκαν μερικολι να τέξ ποιην κι' όλ' οι άλλοι τή;

—Το νευικό γέλιο της έπεσε εις την άπεύρατον και ψυχράν άθουσαν...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—Κατάλαβα ότι δεν μου έλεγε άλήθεια, αλλά και δεν επέμενε να την έτοιμήνη...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

ΕΠΟΧΗ ΠΡΩΤΗ

'Η Μάσιγκα έφθύρισε χαμηλοφώνως, ώσαν να όμιλούσε με τόν έαυτόν της:

Κ' ή μητέρα της, νομίζουσα ότι δεν ήκουσε καλά, έρωτησε: —Τί είνε, παιδί μου;

—'Αλλ' είνε την έρωτησή της καμμία άπίντρισι. 'Α Μάσιγκα, όρθη είνε τ'ο πρώτο-θυρον, άκούαπτε στο μέτωπόν της...

—Κ' ή βέβαια, έτσι θα γίνη εις πέσιμα όλων τών θεωριών σας, που έπειδή βρεθήκαν μερικολι να τέξ ποιην κι' όλ' οι άλλοι τή;

—Το νευικό γέλιο της έπεσε εις την άπεύρατον και ψυχράν άθουσαν...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—Κατάλαβα ότι δεν μου έλεγε άλήθεια, αλλά και δεν επέμενε να την έτοιμήνη...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

Τώνη. Βλαστός ευγενής οικογενείας άρχοντικής, επέμισε την παιδική και νεανική της ζωή μέσα εις τόν δάβρον, την άγνην χαράν, την μηρικήν στοργήν και τας πατρικές φροντίδας...

—'Αλλ' είνε την έρωτησή της καμμία άπίντρισι. 'Α Μάσιγκα, όρθη είνε τ'ο πρώτο-θυρον, άκούαπτε στο μέτωπόν της...

—Κ' ή βέβαια, έτσι θα γίνη εις πέσιμα όλων τών θεωριών σας, που έπειδή βρεθήκαν μερικολι να τέξ ποιην κι' όλ' οι άλλοι τή;

—Το νευικό γέλιο της έπεσε εις την άπεύρατον και ψυχράν άθουσαν...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—Κατάλαβα ότι δεν μου έλεγε άλήθεια, αλλά και δεν επέμενε να την έτοιμήνη...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

Σε λίγο ή Μάσιγκα έσοκώθη: —Πάω να πέσω, είπε, γιατί πρέπει να σηκώθω πρωί.

—'Αλλ' είνε την έρωτησή της καμμία άπίντρισι. 'Α Μάσιγκα, όρθη είνε τ'ο πρώτο-θυρον, άκούαπτε στο μέτωπόν της...

—Κ' ή βέβαια, έτσι θα γίνη εις πέσιμα όλων τών θεωριών σας, που έπειδή βρεθήκαν μερικολι να τέξ ποιην κι' όλ' οι άλλοι τή;

—Το νευικό γέλιο της έπεσε εις την άπεύρατον και ψυχράν άθουσαν...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—Κατάλαβα ότι δεν μου έλεγε άλήθεια, αλλά και δεν επέμενε να την έτοιμήνη...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

—'Απο τί; —Κάτι δουλειές, έπειτα μιά έπίσκεψη πολύ ένοχλητική...

Το Βλάνκι τὰ καρώματα

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Ερέ, ασυλλόγιστη κοινωνία - όπως τ'όλεγε κι' η βάβω μου - με τὸ καντάρι τῶν φάει, ῥε καινούρα οίκουμένη, κι' ἔχασες τὸ φρένο τοῦ μυαλοῦ καὶ παραδέρεσαι, σάν καράβι δίχως μπούζουλα στὴ φουρτούνα! Δὲ θέλω νὰ κολασθῶ, ῥε ἀκριμάτιση, μὰ μ' ἐπνίξε τὸ δίκιο καὶ δὲ βαστάω πιά... Ἐν τὴν πῶ τὴν παληοκουβέντα γέρας ὁ Θεός, ῥε Μαιώ, γέρας πολὺ καὶ δὲν ξέρει πιά κι' αὐτὸς τί κάνει!

Ἄκου, ῥε, μυστήρια πράματα, οὐλὴ τὴν Ἄθῆνα νὰ πάρησ σβάρνα, πουθενά δὲ βρέσκες λίγο κρασί τῆς προκοπῆς, γὰν τὸ πῆς καὶ νὰ κάνουν Πασκαλιά τὰ σωτικά σου! Οὐδέ σῶμα, οὐδὲ γιοματάρι, οὐδὲ κόμπο ρεσίνα κι' ἄν πῆς καὶ γιὰ μπουσκό οὐτε γιὰ μεταλαβιά. Ὅσες ἢ ταβέρνες τώρα γιγίκαν ρεστωράν καὶ τὸ πουλᾶνε ποτιλιαρισμένο. Ἐρέ, ἀφιλότιμη αἰσχροκερδεία, τί κάνεις!

Κουβάλα ἓνα κατοστάρι στὰ τρία, κάτελλα. Σὲ κτυπάει μὲ τὰ μάτια ἀσκραδαμυχτά, σάμπως γὰν τοῦ παραγγείλες πράσινο λαβιάρι νὰ σοῦ φέρῃ. Τί με κιντᾶ, ῥε; Ἐνα κατοστάρι ρεσίνα εἶπα. Μή τιπὼς δὲν τὸ ἀπαγγέλω καλὰ καὶ τοῦ λείπει καμμιά δασεῖα - ὀξεία;

Οχι, μοῦ κάνει, ἀλλὰ δὲν ἔχει ρεσίνα χύμα. Μόνο σὲ μπουκάκια κι' ἄρε σίνωτο. Μαρκὸ καὶ μαυροδάφνη ποὺ πίνουν οἱ ἀρῶσοι. Ὅρσε νὰ κάνῃς προκοπὴ καὶ σὺ μὲ δαῦτα, ποῦ σοῦ κάνουν τὸ λαρύγγι σάν τσαρῶχι καὶ σοῦ τριβερίζουν τὰ τζιερικά σὰ βιτρούλι.

Ἰσπερ εἶχονταν οἱ γιατροὶ καὶ σοῦ λένε ἀργολισμός. Καὶ πῶς νὰ μὴ γένῃ ὁ ἄνθρωπος ἀργολικός, ὄντες τὸν ποτίζουμε μὲ ἄκου-φόρτε ἀντὶ τὴν κρασί! Τὸ πίνεις καὶ σὲ πίνει! Ἀπέθαντη ρεσίνα, ποῦ σ' ἔβαγα στὸ στόμα μου καὶ κύλαγες σὰ γάργαρο νερό! Θὰ σὲ ξαναρουφήξω καμμιά βολά, γιὰ μὲ τὸν καῦμό σου θὰ πάω σὶν τᾶφο; Δὲν εἶνε πιά ζωὴ αὐτῆ, ῥε βάσανο, ὅπως κατάνησε τὴ σήμερις ἡμέρα. Θέλεις καὶ δὲ θέλεις γίνεσαι μουμουρῆς καὶ νεβρικός. Τὸ τάλλαρο οὐτε δεκάρα δὲν ἀξίζει, κι' ὅπως καὶ γὰν τὰ κάνῃς, δὲν μπορεῖς γὰν τὰ φέρῃς βόλτα. Κι' ἄνδρὲν εἶχα καὶ σένα νὰ μὲ οἰκονομῆς καποτες καὶ ποῦ, ῥε ὑπουργεῖο τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, τί θὰ γειόμουναι;

Ἄκου ὁδὸ ἄλλοι: νὰ μὴ σοῦ περάσῃ ἀπ' τὴν ἰδέα πῶς σὲ σεῖμαίλω. Ἄ... ὅλα κι' ὅλα καὶ μὲ τὸ μαρῶν! Γέτοια κουβέντα νὰ μὴν τὴν πῆς ποτέ, γιὰτὶ μὲ μορσαίνεις. Ἄν τύχη καὶ φοβάσαι μὴ σὲ καταχραστῶ, πές μου το, νὰ πῶ νὰ πουλήσω καὶ τὴν ψυχὴ μου στὸ χάρο, χάρο μου, καὶ νὰ σὲ γυρίσω πίσω σωστὰ καὶ πρόσβαρη καὶ μὲ τόκο ἂ θέλῃς, ῥε ἔντοκο γραμματίο. Ἐγὼ γιὰ δανεικὰ στὰ παίρων πρὸς τὸ πρὸς ἔνεκα ἢ περιόσση. Γράφτα καὶ σὺ στὸ τεπτέρι σου καὶ ἂ δὲ σὲ δώσω σβύστα. Πῶς;

Τὸ Βλανκί

Νέαν εὐχάριστον ἐκπληξίν προστοιμάζει ἡ «Σφαῖρα» εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου θ' ἀρχίσῃ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀριστουργήματος τῶν ἀστονομικῶν μυθιστορημάτων, τοῦ μεγαλειότερου τῶν κινηματογραφικῶν θεάμβρων, τοῦ συναρπαστικωτέρου καὶ συγκλονιστικωτέρου εἰς τὸ εἶδος τοῦ μυθιστορηματος. Πρόκειται περὶ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ ΓΙΟΥΝΤΕΞ

τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ καὶ ὑπερφυῶς ἀνθρώπου, ὅστις κατορθώνει πάντοτε ἀπὸ τὰς τρομικωτέρας τῶν περιπετειῶν, νὰ ἐξέρχεται νικητής.

Τὸ ἔργημα τῆς ὑπονοβάτιδος

ΔΩΔΕΚΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ
πλήρη περιπετειῶν

Τὰ ἐπεισόδια τῆς πρώτης ἀποστολῆς τοῦ Γιουντέξ δημοσιεύει ἤδη ὁ «Ἐλεύθερος Τύπος». Τὴν σειρὰν τῆς δευτέρας ἀποστολῆς ἐξησφάλισεν ὑπερ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς ἡ «Σφαῖρα» καὶ θ' ἀρχίσῃ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου.

ΑΜΑΡΤΩΛΗ ΣΤΗΛΗ, ΙΔΟΥ Ο ΝΥΜΦΙΟΣ...

Ἴδου ὁ νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, καὶ μακάριος ὁ δούλος ὃν εὐρίσκει μὲ τὴν δούλα, ἀναξία δ' ἀφ' ἑτέρου ὅποια μένει μοναχοῦλα στὸ κρεβάτι τῆς περμένη κρῶα καὶ ξεπαγιασμένη. Γιατὶ μέσ' σ' αὐτὸ τὸ κρῶο - ποῦ ὅπως λέν: καιρὸς γιὰ δύο ἄξιον καὶ δίκαιον εἶνε τῆς ψυχρῆς τῆς νύχτες νᾶχη ἔναν ἄνδρα, ἢ καῦμένη! στὸ πλεῖρό νὰ τὴν ζεσταίνῃ. Κι' ἂν μαζύ του ἀμαρτήτῃ, θάχῃ γιὰ παρηγοριά πῶς θὰ βοῆ ἐπὶ τέλους ἐέστη στῆς κολάσεως τῆ φωτιά

Ὁ Πάτερ Παχώμιος

Βαώρι στὸ Καρωενῆσι

Μιά φορὰ οἱ Καρπενηιώτες ἔκαμαν ἐπιτροπὴ γιὰ νὰ πάῃ, λέει, στὸν Ὑπουργὸ τῶν Ναυτικῶν καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ πηγαίνῃ ἓνα βαπόρι καὶ στὸ Καρπενῆσι - τί κατάστασις ἦτο οὕτῃ, σὲ μὴ πολιτεία σάν τὸ Καρπενῆσι νὰ μὴν πηγαίνῃ βαπόρι! Ὁ Ὑπουργὸς τοὺς ἀπήντησε ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ κυκλοφορῇ πλοῖο στὴν ἕρῃ καὶ γι' αὐτό: - Σά τιπὼς δὲ μᾶς τὰ λές: καλὰ κυρ' Ὑπουργέ, τοῦ εἶπε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς. Ἄν εἶν' ἔτσι τότε πῶς μᾶς ἔρχονται τὰ ψάρια; - Μὰ τὰ ψάρια ἔρχονται σὶν' ἄγιο, ἀπεκρίθη ὁ Ὑπουργός. - Ἐ! στὸν ἄγιο καὶ τὸ βαπορὶ! εἶπαν μ' ἓνα στόμα τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς.

Μ. Παλαιολόγος

Τὸ ὄρσανδ

- Λοιπὸν νὰ στὸ πῶ, ἀφοῦ θέλεις. Τὸ παιδί δὲν εἶνε ἀπὸ σένα, διότι σ' ἔχω ἀπατήσει! - Μά... κ' ἐγὼ σ' ἔχω ἀπατήσει! - Τότε λοιπὸν; Δὲν εἶνε δηλαδὴ οὔτε δικό μου οὔτε δικό σου; - Ἐτσι φαίνεται!

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΤΟΝ ΒΡΗΚΕ!

Ὁ weirder τῶν γῆραν.

Ἐνεκα πληθώρας ὕλης ἢ συνέχεια τοῦ «Φαντομά» ἀναβάλλεται διὰ τὸ προσεχές.

Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν νεοπλούτων ΠΕΡΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Μῦτερ μοι αἰδεσιμότατον, Κονήσου ἐκ τὸν τόπο σου κὲ κάμε ἑκατοντάκης βολαὶ τὸ σταβρό σοι καὶ πολὰς μετάνυαι αἰκαστον βράδην, δηότυ δλω τὸ γνουιὰ κωλασμαινο ἐσθὴ κὲ πύρ θὰ ρίξει ὁ Μαιγαλοδήναμος νὰ μᾶς κάψοι - ὀξὸν ἀπὸ ἐμᾶς. Ἡ-κουσὸν με κι' σὺ μὴ γάρῃς κὲ δαιν σὸ λέγο τὴν ἀλίθη. Τοῖν ἐπαύθηρον Παρασκευὸν ἐμετέβειν ὑς τὴν ἐκκλεσιὰ νὰ ἠκούσο τοὺς χεραιτιζμοὶ καὶ τι γλέπο; Ἄντῆς γιὰ κερῆ ἦχαν λιεκτρικά καὶ ποτὼς ἐφελναν κερῆς ἐτραγοδοῦσαν ἐργο-αηκὰ ἄζματα, ὅπως τὰ λέγοσῃν καὶ εἰς τὰ θαύατρα. Κὲ ὄντες ὁ παπᾶς ἔκαλωναρχοῦσαι τὸ «χαῖρον νύφη ἀνύμπεται» γηναῖκο κὲ ἀντῆς ἐκαθόντουσαν εἰς τὰς καρέκλαι, ὡ παιρὶ νὰ ἴταν τὸ ἀσαιβὲς εἰς τὸ ὀσπύτηον τῆς οἰκίας τους. Πὸς τὸ αἰπαθᾶν κὲ δαιν ἐκοβάλισαν καὶ τὰ κρεβάτια τους ὀμοῦ! Καὶ περιπλιέον ὄταν ἔχου-γιαξα μὴν δεσποινίς, διότῃ ἐγγέλει, ἦλθε ὁ κωντηλανάπτως κὲ μαι ἔβγα-λαὶ ὄξω, κακὼ γὰν τούτῃ τὸ μπεζεβέγκυ.

Ἐναντίον σας μεδὰμ Γαρμφουλ

Νησιώτικες ἐπιστολὲς

Ἐν δὰ σὶ ζῆσω

[Τὸ πανόγραμμαν νὰ δοθῇ εἰς τὰ χεῖρα τῆς Πέπινας τοῦ Γιάννη Κιελιοῦ]

Ἀγαπημένη μου Πέπιναι, Ἀποῦσταν ἔφα ἂν κοντὰ σου κι' ἦρα στὶς Ἀθῆναις ἢ νοῦς μου κοντέβγει νὰ φύῃ ἀπὸ τοῦ κεφάλιν μου ὅποτε σὲ θυμοῦμαι. Ἐλπίζω ἢ γωρισμός μας νὰ μὴν βαστάξῃ πουλὺν καιρόν. Καὶ γιὰ τοῦτο ἔν πρέπει νὰ στεναχουρίσαι. Ἴβῶ ἄσπη μου ἔν θέλω νὰ κλαίῃς καὶ νὰ μαρσαίνῃσαι γιὰτὶ ἴβῶ ἔν θὰ σὶ ξιάσω καθόλου. Ὅταν θὰ πηλῆς εἰς τὸ νιρὸν νὰ μὴν σηκώῃς τὴν μάλῃν τὴν βυτίαν μὲ τὰ τέσσαρα φτιά ἀλλὰ τὸν μικρὸν τὸν βυτίνιν μὲ τὰ τρία φτιά γιὰ νὰ μὴν κουρέῃσαι. Τοῦ σπῆνιν νὰ τοῦ πλύνῃς καὶ νὰ τοῦ σφουγκαριάνῃς καὶ νὰ τ' ἀσπρόνῃς κἀθε φτουμάδι γιὰ νὰ μὴν σὶ φάουν τὰ σκο-λούκια κι' εἶσαι θὰ ταιριάνῃ τὸ τραβοῦδιν ποῦ λέει: «Ἡ μισὰ ἢ πᾶστρα εἶνιν μισὰ ἀρχωντιά». Ἴδῶ ἢ Ἀθηναῖς εἶνιν βού-λες τρειλλές. Τώρα τίς Ἀπουκουριὲς πάσχει νὰ φύῃ ἢ νοῦς των ἀπὸ τοῦ κεφάλιν των; κι' τὴν ἔν ἔκαμαν; Ὅ,τι φτάνει τοῦ ξερό σου τοῦ κεφάλιν κι' μόνον ποῦ ἔν ἔβγαλαν τὰ φουρτιά των. Ἄν ρουτᾶς γιὰ τίς δουλειὰς εἶνιν βούλουν βιβλιές. Ταῦτα καὶ μένω καὶ σοὶ ἀσπάζουμαι ὀλόκαρτα κι' ὀλοψύχως. Ἡ ἄρραβωνιαστικὸς σου Σβιδόνιν (Ἰπὸ Ἀγγ. Ζακαίου)

Κεφάλι ἀσὸ... ζῆλο

Νεαρός κύριος διὰ νὰ κομπλιμεντάρῃ μιὰ ἔξυπνη δεσποινίδουλα τῆς λέγει: - Δεσποινίς πόσο ἔχετε ὀμορφῆναι! νὰ κτυπήσω ξύλο! (παρατηρῶν γύρω του) Ἄλλὰ θεσυχῶς δὲν βλέπω πουθενά... Καὶ ἢ Δ)νίς μειδιδῶσα: -- Μπᾶ;... καὶ δὲν βλέπετε τὸ κεφάλι σας; Ἀθῆναι Μαρία Παναγιωτοπούλου

Ὁ ἔρωσ χρηματιστῆς

Ἐγινε χρηματιστῆς καὶ ὁ ἔρωσ σὲ σωστά, Σοῦ πουλᾶει τοῖς μετρητοῖς κι' ἀγοράζει 'ς τ' ἀνοικτά, Βγαίνει πάντα στὸ κυνήγι, ὄλο καὶ καρδιὰς πληγώνει κ' ὑστερῶν ὅπου φύγῃ φύγῃ... πάει καὶ τῆ; ξεαρρωδώνει. Κι' ὅταν νοιώσῃ τὰ στενὰ γίνεται καὶ τοκογλύφος καὶ σουφρώνει τὰ λεπτὰ μὲ τὸ πλιὸ ἐράσμιμο ὕφος.

Ἐφοπιστῆς

ΖΗΤΕΙΤΑΙ μικρὸς ὑπηρέτης μὲ μισθὸν ἰκανοποιητικόν. Πληροφορίαι: Γραφεῖα Σφαῖρας.